

ΤΗ: ΚΥΡΙΑ: ΕΛ.

‘Εξέχασα πώς αύριο ξημέρων’ ή γιορτή σου
 ‘Όταν κυδώνια σουστελναν και σβίγγους και μπουκέτα.
 Βλέπεις τὸ ἔμαθα πολὺ ἀργά . . . και συλλογίσου
 Πῶς τῶπαθ’ ἀπαράλλακτα κ’ ἐγὼ μὲ τὸ Βαλέττα,
 ‘Όταν στήν πόλι κάτι τι, καλὸ κακό, τυχαίη
 Κ’ ἐκεῖνος ὄλα—μὰ ἀργά κομμάτι—τὰ μαθαίνει.

Τώρα ή γιορτή σου γράφτηκε στὰ περασμένα χρόνια
 Καὶ ὅ,τι πῶ μου φαίνεται θὰ πάη στὰ χαμένα.
 ‘Όμως οἱ σβίγγοι ἔμειναν—καθὼς και τὰ κυδώνια—
 ‘Αφράτοι, ὄλο ζάχαρι και μέλι σὰν και σένα. . . .
 Καὶ τώρα, μέσα στῆς εὐχαῖς ἂν ἐκλεισα τὸ στόμα
 Μπροσὰ σοὺς σβίγγους σφαλιστὸ θέλεις νὰ τῶχ’ ἀκόμα;

De Cock.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

‘Αδελφὲ ‘Αγγελόπουλε τῆς Παλλιγγενεσίας,

‘Εμαθα πῶς ἓνα ἀπὸ τὰ παιδάκια σου εἶναι καθυστερῶν κληροῦχος και μὲ ὄλα σου τὰ φλογερὰ ἄρθρα ἀκόμη γκιζεράει.

‘Εγὼ, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, διαβάζω κάθε μέρα τὰ πατριωτικὰ ἄρθρα σου και λέγω τοῦ δικοῦ μου: βρὲ παιδί μου, ἄς μὴ σοῦλθε τὸ φύλλο, πήγαινε ἐθελοντής, δὲν βλέπεις τί γράφει ή Παλλιγγενεσία; Μὰ αὐτὸς μοῦ δείχνει τὸ προχθεσινὸ σου φύλλο και μοῦ λέγει: ἐγὼ θὰ κάμω ἴσὰν τὰ παιδιὰ τοῦ ‘Αγγελοπούλου, τὰ ὁποῖα «θὰ κατασυχθῶσιν εἰς τὸν στρατὸν ὅταν τοὺς προσκαλέσῃ ή πατρίς.»

Κάνε μου λοιπὸν τὴν χάρι, ἀδελφὲ, ἢ ἐξήγησέ μου γιατί ὁ γυιὸς σου ποῦ εἶναι καθυστερῶν κληροῦχος δὲν πῆγε ὡς τώρα, ἢ γράψε κανένα ἄρθρο πάλι γιὰ νὰ μπορέσης και τὸν δικό μου και τοὺς δικούς σου, νὰ τοὺς καταφέρῃς νὰ καταταχθοῦν.

Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια ἄμποτε νὰ εἶχαμε κάμποσους πατριώταις σὰν και σένα. ‘Εσὺ, ἀδελφὲ, τόσο ἀγαπᾷς τὴν πατρίδα, ποῦ και τὰ παιδιὰ σου ἀκόμη τ’ ἀνάθρεψες μὲ τὸ γάλα τῆς και γι’ αὐτὸ φαίνεται κατατάχθηκε ἓνα ἀπὸ τὰ τέσσερα.

Ταῦτα και μένα,
 Νικολῆς Πυγμαζος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

‘Ο ‘Αγαθόπουλος ἀγόρασε νέον ἀλεξίβροχον μεταξωτόν.
 — Θὰ χαλάσῃ γλίγωρα καυμένη, δὲν ἀντέχει σ’ τὴ βροχή.
 — ‘Δμ! ποῦ τὴ βρέχω ἐγὼ;

‘Ο κ. Κουτεντιάδης ἐρωτᾷ:
 — Πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχουμε;
 — Δεκάξη.
 — ‘Δμ! ἔχθές;

— Καυμένη δὲν ξεύρεις τί φόβο πῆρα: Πηγαίνω τὸ βράδυ ἔς τὴν κάμαρή μου και τί νὰ διῶ; ‘Εναν ἄνδρα ἀπά-
 νου σ’ τὸ κρεββάτι μου.
 — Καὶ σὺ τί ἔκαμες;
 — ‘Ε! μὰ πολλὰ ῥωτᾷς. (ὑ Φιγαρώ,)

ΟΔΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ.

‘Όσοι θέλετε ὄχι νὰ δικασθῆτε, ἀλλὰ νὰ δικάσητε ἔλθετε εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Δικαστηρίων. Ὑπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Μαντζαβίνου ἔδρυσεν ὑποκατάστημα τὸ ἐν Κορίνθῳ μέγα και γνωστὸν ἐν Βρῶπῃ οἰνοποιεῖον τῶν ἀδελφῶν Τρίπου.

Τέ κρασί θεέ μου!

Κρασί τὸ ὁποῖον δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ ἄριστα εὐρωπαϊκὰ κρασιά.

Τέ κρασί Παναγία μου!

Εἰς τὸ χρῶμα εὐρωπαϊκόν. Εἰς τὴν γεῦσιν εὐρωπαϊκόν. Τὸ Βορδῶ ἠμπορεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον τῆς Κορίνθου.

Τῆς Κορίνθου,

ἣτις εἰς μὲν τὴν ἀρχαιότητα προσέφερε τὰς ὠραίας Λαίδας τῆς, εἰς ἡμᾶς δὲ προσφέρει τὰς κομψὰς ἐμποτίλιας τῆς μετὰ τὴν ὠραίαν χρυσόμαυρην μάρκαν, ἔνθα βλέπει τις ὑπὸ τὸν ἐξυμνηθέντα ὑπὸ τοῦ Βύρωνος ‘Ακροκόρινθον τὸ μυστηριῶδες κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Τρίπου ὅπου κατασκευάζεται ὁ εὐωδέστερος ἐλληνικὸς οἶνος.

‘Ηδη εἰσήχθη εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.

Καὶ ὅταν φίλοι δύο πῖωσι μίαν ἐμποτίλιαν Τρίπου, ἀρχίζουν νὰ ἄδωσι λαμβάνοντες ἄδειαν παρὰ τῆς σκιάς τοῦ μακαρί-
 του Βασιλειάδου:

Τρίπον δότε μας ἑταῖροι
 και νὰ πῖω ἀνθοσμῖαν
 ἀπνευστί.

Θέλω λήθην τῶν ἀνθρώπων
 θέλω λήθην τῶν φροντίδων
 τῶν παθῶν.

‘Αναγνώσταί μου,

Διὰ τοῦ Τρίπου δύνασθε νὰ τρυπώσητε παντοῦ και νὰ τρυπήσητε τείχη, ὁδοφράγματα, τουρκικὰ προχώματα

Τρυπώσατε εἰς τοῦ Τρίπου
 και ζετρυπώσατε τὰ πλέον τρυπωμένα
 κρασιά του,
 ἔως οὐ σᾶς ζετρυπώσῃ ὁ κ. ‘Ριζόπουλος.